

31 oktober 2010

Tegen zeven uur waren we in de kerk voor de zondagsmis. Ik ga sinds bijna veertig jaar niet meer naar de mis maar Yves en vooral Mieke hebben mij overtuigd om toch maar eens vroeg op te staan: "Die mis, dat moet je echt eens meegemaakt hebben, 't is een waar feest!"

OK, op weg dan maar.

Geloof me vrij, niet dat ik nu in het vervolg wel naar de mis zal beginnen te gaan, nee, verre zij van daar, ze hadden wél een punt hoor: het was een waar feest. Van in den beginne was/is die mis één geheel van onophoudelijk gezang, gedans, gebed, gezwaai met het wierookvat en wat ik nogal meer... Zelfs een ongelovige als ik komt daarvan onder de indruk.

Gewoonlijk, als ik naar een religieuze dienst ga, een begrafenis bijvoorbeeld, ben ik alleen lijfelijk aanwezig. Ik neem dus niet deel aan dat gebeuren. Dat deed ik ook deze keer niet, ik keek en filmde, jawel de gehele dienst. Het idee om dat te doen kwam bij mij op onderweg naar de kerk. Als ik die mis film en het resultaat op DVD zet, dan kunnen de twee nog levende nonnetjes uit Ieper, die hier jaren gewoond en gewerkt hebben, hun oude dag opvrolijken door naar die film te kijken. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat hen dat zeer zal plezieren.

Waarom?

Wel, twee weken voor we vorig jaar naar hier vertrokken, heb ik mijn reportage over ons project in Ieper getoond. Die twee nonnetjes waren daar ook, ze hebben zeer aandachtig gekeken, af en toe commentaren van herkenning gegeven, genoten. Tijdens de koffie achteraf kwam het oudste nonnetje bij mij met tranen in de ogen: "Rik, ik zou met jullie willen meegaan naar Katako-Kombe om daar te blijven en er te ster-ven." En op mijn vraag of dat wel zou kunnen,

zei ze: "Ik zou het misschien wel aankunnen, maar ik mag niet meer van mijn oversten." Van levenskwaliteit gesproken! Die twee nonnetjes zijn niet de enige twee missionarissen in België die op zeker ogenblik alhier in een rusthuis gedumpt worden waar ze braaf mogen zijn in afwachting van hun overlijden. Ginds, waar dan ook waar ze ooit geleefd hebben, zullen ze inderdaad die nodige zorgen niet krijgen, vermoedelijk niet, waarvan men hier denkt dat ze die nodig hebben of nodig zullen hebben. Maar daar zijn ze, hoe dan ook, waar ze altijd thuis geweest zijn, waar ze, hopelijk, gelukkig geweest zijn, waar hun echte dierbaren wonen. Daar zullen ze ondanks alles een betere levenskwaliteit hebben en echt gelukkig zijn. Ik begreep dat oude nonnetje van Ieper dus héél goed, ik was ontroerd en wist echt niet iets zin- nigs te zeggen.

De offerande is iets speciaals: een symbolische activiteit tijdens het verloop van de mis dat, althans bij ons en ook hier heb ik de indruk, ver- worden is tot een ordinaire geldinzameling. Er wordt aangekondigd dat dit als volgt zal gebeuren: eerst de mannen, dan de vrouwen, dan de jongens, dan de meisjes. Voor elke groep wordt een nieuw mandje gebruikt. Na de offerande rept een nonnetje zich naar buiten samen met twee mannen. Zij zullen per mand het gedeponeerde geld tellen. Na de preek van de celebrerende priester wordt met luide stem voorgelezen hoeveel elke groep gegeven heeft.

De vrouwen hebben gewonnen! Applaus!

Na de mis, die wel twee uren geduurd heeft, hebben we lang ontbeten, nog wat gewerkt en dan was het tijd voor het middagmaal. Tegen 15u. vertrekken we te voet naar de drie kilome-

Schuilen voor de regen.

ter verder gelegen cité, het oud centrum van Katakombé tijdens de koloniale periode. Het personeel heeft daar voor ons een ontspanningsnamiddag op het getouw gezet: de meisjes en vrouwen dansen en demonstreren ritmische spelletjes, de jongens en mannen spelen een voetbalmatch tegen de studenten van de verpleegstersschool.

De beste huizen uit de koloniale tijd zijn bewoond en sommige zien er nog heel goed uit, andere daarentegen zijn niet meer dan bewoonde ruïnes.

Het is zwoel, er hangt onweer in de lucht, in de verte groeien gigantische bloemkoolwolken tot onvoorstelbare hoogtes. In de verte begint het te rommelen. Na goed vijftien minuten voetbal worden we plots door een ferm onweer en stortbui overvallen. In een mum van tijd is het hele veld ontruimd, de toeschouwers vluchten in alle mogelijke richtingen om beschutting te zoeken. Wij genieten van de verfrissende douche en blijven in de gietende regen staan tot we enigszins afgekoeld en, om het in het Nieuwenhoofs (Nieuwenhove is het dorp uit mijn kinderjaren, een wijk van stad Waregem) te omschrijven, 'zoppelekendenat' zijn: heerlijk! Enkele kinderen kruipen onder een tafel, anderen zetten een stoel op hun hoofd om zich tegen de regen te beschermen. Uiteindelijk rijden we met een overvolle 4 x 4 naar ons logement. Bij een frisse Primus keuvelen we nog wat na.

De overwinnaars van de stopgezette voetbalmatch komen voor het huis in de gietende regen een serenade zingen in de hoop door ons wat gesponsord te worden. Ik veronderstel dat zij ook graag een biertje zouden drinken. Ook al is de zon in verre na nog niet ondergegaan, het is, volledig aan dat onweer te danken, bijna zo donker als 's nachts. We hebben nog wat gewerkt, nog wat gebabbeld... Na het avondmaal is iedereen vroeg naar bed gegaan. Het is een lange, aangename dag geweest.

De overwinnaars zingen en dansen in de regen.